

ADRIAN TCHAIKOVSKÝ

PŘELOŽIL MILAN PÓHL

ARCHITEKTI SVĚTŮ 1

STŘEPY ZEMĚ

PLANETA9 | TRITON

ARCHITEKTI SVĚTŮ 1

STŘEPY ZEMĚ

*Od roku 2007 jsme urazili
dlouhou cestu.
Tuto knihu věnuji Simonovi,
díky kterému se stala
ohromná spousta věcí.*

ADRIAN TCHAIKOVSKY

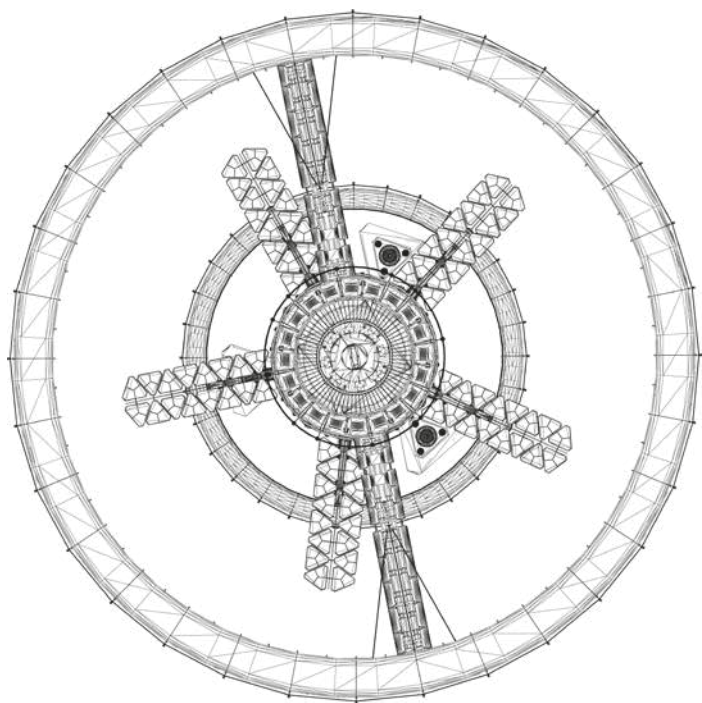
ARCHITEKTI SVĚTŮ 1
STŘEPY ZEMĚ

PRAHA 2022

Shards of Earth
Copyright © Adrian Tchaikovsky, 2021

First published in English by Tor, Pan Macmillan, London 2021
Czech edition © Martin Královec – Planeta9
& Stanislav Juhaňák – Triton, 2022

Translation © Milan Pohl, 2022
ISBN 978-80-88321-96-5 (Martin Královec – Planeta9)
ISBN 978-80-7684-095-9 (Stanislav Juhaňák – Triton)

PROLOG

V sedmdesátém osmém roce války přitáhl k Berlenhofu Architekt.

Světla lidské civilizace napříč galaxií pohasínala jedno po druhém, sotva válka začala. Všechny ty maličké těžební světy, odlehlé osady, domovy, které si lidé zbudovali. Kolonie, jak se jim oficiálně říkalo: veliká dutá polyspora lidské expanze, šířící se z prázdného středu. Architekti totiž udeřili nejprve na Zemi.

Berlenhof se stal druhým srdcem lidstva. Už před pádem Země to byl mocný, prosperující svět. Za války tam sídlilo velení ozbrojených sil i civilní vláda, koordinující humanitární akce civilizačního rozsahu, zatímco další a další lidé prchali ze svých světů odsouzených k záhubě.

Když tedy přitáhl Architekt, Kolonie se mu postavily na odpor, stejně jako všichni spojenci, které se jim podařilo shromáždit. Mělo se jednat o velkou protiofenzivu vůči

celogalaktické hrozbě, s nasazením každé zbraně, využitím každé tajné výhody.

Solace si to pamatovala. Byla tam. Divize bazilišků, sesterstvo *Nebeského meče*. Její první bitva.

Kolonie mají tajnou zbraň, šuškal se. Lidskou zbraň. Solace ji viděla na válečné poradě. Byla to jen skupinka roztěkaných, viditelně narušených mužů a žen, nic víc. Když se hlavní flotila chystala na obranu Berlenhofu, hrstka malých lodí už tyto „zbraně“ vezla vstříc Architektovi v naději, že tento nový trik nějakým zázrakem oddálí nevyhnutelné.

Je to marné. To už ho spíš zastavíme prosbami a modlitbami.

Na palubě *Nebeského meče* všechny ženy mimo službu dychtivě sledovaly displeje. Chtěly věřit, že to přece jen k něčemu bude, ačkoli ze všech předchozích tajných zbraní se nakonec vyklubaly jen plané žvásty a marné naděje. Solace se dívala stejně soustředěně jako ostatní. Architekt se na obrazovkách nedal přehlédnout, vypadal jako gigantická lesklá hrouda o velikosti ztraceného Měsíce planety Země a odvracel každý senzorový sken či sondu, kterou proti němu lidstvo vyslalo. Flotila bránící Berlenhof připomínala hejno špendlíkových hlaviček, při současném měřítku téměř nebyla vidět, a tak Solace nechala přiblížit obraz. Když se Architekt vynořil z neprostoru na okraji soustavy, srdce Kolonií právě shromažďovalo své ozbrojené síly, poněvadž se je chystalo nasadit jinde. Lepší šanci, než jakou mělo teď, už lidstvo nikdy nedostane.

Byly tu lodě Kastigarů a Hanniů, mimozemšťanských obchodních partnerů, kteří své jednotky zapůjčili lidským spojencům, jelikož Architekti ohrožovali všechny. Byla tu veliká a ošuntělá flotila lidských plavidel, včetně specializovaných válečných lodí i prachobyčejných rachotín, které se nehodily k evakuaci, a tak je prostě nahrnuli do

vesmíru. Orbitální továrny Kolektivců vyzbrojovaly své dělníky. Byl tu dokonce i zasmušile vyhlížející trup sarančí archy Naeromathů, největšího plavidla v soustavě – jenomže i ta vypadala vedle Architekta jako trpaslík. Nikdo nevěděl, co Naeromathové chtějí a co si myslí, tedy až na to, že s tímhle nepřítelem se uráčili bojovat i oni.

A pak tu byla chloubka flotily: Solaciny sestry, Partenon. Lidé s předem danou hodnotou. Uměle vytvořené válečnice, které byly od pádu Země štítem Kolonií. *Nebeský meč*, *Všemocná matka* a *Katafrakta*, nejdokonalejší válečné lodě, jaké kdy lidstvo zkonstruovalo, vybavené zbraněmi, jaké si v předválečných časech ani nedovedlo představit.

Solace natáhla krk, aby lépe viděla. Mezi flotilou a Architektem zahlédla mrňavou špetku teček: předsunuté síly. Hrot lidského kopí tvořily nejrychlejší lodě Partenonu. Jejich úlohou obvykle bylo získat obráncům čas. Tentokrát však *Vědma*, *Ocasio*, *Čeng Š'* a další vezly proti nepříteli jejich tajnou zbraň.

Solace tomu nevěřila ani na okamžik. Jestli může něco zvrátit průběh bitvy, pak jedině snovače hmoty a stíhací letouny typu Nulátor, jimiž disponoval *Nebeský meč*. Jen co jí to proběhlo hlavou, zaslechla tichý hovor ostatních žen mimo službu, postávajících kolem ní. „Mediátoři,“ zašeptala jedna z nich, jako by mluvila o něčem zakázaném, a potom další žena, vlastně jen dívka sotva dost stará, aby mohla sloužit na lodi: „Prý jim řežou mozky. Tak je vyrábějí.“

„Už tu máme telemetrii,“ oznámila jedna z důstojnic a displej se zaměřil na těch pár teček. Řítily se k Architektovi, jako by se chtěly rozbít o jeho obrovité boky. Solace napínala zrak, pokoušela se z toho, na co se dívala, vydolovat další informace, proniknout očima do lodí, prohlédnout si je zevnitř.

Jedna z teček pohasla. Architekt zaznamenal jejich přítomnost a trpělivě se po nich oháněl jako po obtížném hmyzu. Solace už viděla, jak vypadají následky byt' letmého kontaktu s mocí Architektů: pomačkaný, potrhaný kov,

zdeformovaný a zkroucený drtivými gravitačními tlaky. Velká loď s dobrými štíty mohla nepřímý zásah vydržet. V těchto drobných člunech ovšem nepřežije nikdo.

„Je to *marné*,“ řekla nahlas. „Měly bychom proti němu vyrazit *my*. My samy.“ Prsty ji svrběly touhou natáhnout se po ovládnání snovačů hmoty.

„Myrmidonko Solace, domníváš se, že jsi moudřejší než exemplárky flotily?“ Její přímá nadřizená samozřejmě stála jako na potvoru hned za ní.

„Ne, matko.“

„V tom případě buď prostě bdělá a připravená.“ Pak ještě polohlasem dodala: „Ne že bych s tebou nesouhlasila.“ Sotva to její nadřizená dořekla, temnota pohltila další loď.

„On vážně –?“ vykřikla kterási žena a hned zase zmlkla. Potom tatáž důstojnice poručila: „Aktualizovat a potvrdit telemetrii!“

„Výrazný odklon,“ souhlasil někdo další. Na displeji se objevil přehled situace, vějíř čar ukazoval Architektův dosavadní kurz a jeho současnou trajektorii.

„No tak změnil kurz. To ještě nic neznamená,“ zabručela další žena.

Důstojnice ji však uřála. „Oni *obrátili* Architekta! Nevím, jak to dokázali, ale *obrátili ho!*“

Potom všechna data zmizela. Po chvíli napjatého ticha displeje zase naskočily. Hrstka lodí, které přežily, se dávala na útěk před Architektem, znovu se sunoucím proti Berlenhofu. Ať už měla tajná zbraň udělat cokoli, zřejmě to nevyšlo.

„*Nejvyšší poplach*. Veškerá posádka mimo službu ať se připraví asistovat dle potřeby. Blíží se nepřítel!“ zvolala stejná důstojnice jako předtím. Solace však stále upírala pohled na displej. Opravdu ničeho nedosáhli? Tahle tajná mediátorská zbraň nějak vychýlila Architekta z kurzu. Nikdy předtím se nikomu nepodařilo pohnout s nimi ani o píď.

Hned za tou myšlenkou se přihnaly rozkazy. „Připravte se přijmout *Vědmu*. Havarijní četa, zdravotnice, dopro-

vod.“ Ona sama byla to třetí. Spolu se svým týmem byla právě povolána do služby.

Vědma bývala podlouhlá elegantní loď: od vyboulené přídě s gravitickým pohonem se postupně zužovala až ke článkovanému ocasu. Ocas nyní zcela chyběl a zbylé dvě třetiny lodi vypadaly, jako by je zmáčkla obří pěst a zkroutila každou hladkou linii do zmučené křivky. Byl zázrak, že loď vůbec vyvázla. Jakmile havarijní četa rozpáčila vstupní průlez, přeživší členky posádky začaly vynášet raněné. Solace viděla údaje senzorů a věděla, že polovina osazenstva z ní nevyjde už vůbec.

„Myrmidonko Solace!“

„Matko!“ Zasalutovala a čekala na instrukce.

„Vezmi to na můstek!“

Zamrkala. „To“ byl muž. Lidský muž z Kolonií. Hubený, s odstávajícíma ušima. Vypadal, jako by se nervově zhroutil v boji. Třeštil oči a bezhlučně pohyboval rty. Po těle mu běhaly záškuby jako krysy. Předtím už ho viděla – na válečné poradě. Jeden z těch slavných mediátorů.

„Matko?“

„Odveď ho na můstek. Okamžitě, myrmidonko!“ vyštěkla důstojnice, pak se k ní nahnula a popadla ji za rameno. „Je to tady, sestro. Tohle je zbraň. A pokud je to zbraň, pak ji musíme použít.“

Na Berlenhofu byly miliardy lidí: kromě místního obyvatelstva také nespočet uprchlíků ze ztracených světů. Než ho Architekt zničí, nedostane se odtamtud ani tisícina těch duší. Čím více času však získají na evakuaci, tím více životů bude zachráněno. Právě proto teď Partenon obětoval své lodě a životy. Proto teď Kolektivci rozšiřovali svá umělá těla, proto se mimozemští žoldáci, partyzáni a ideologové chystali umírat. Každé bojové plavidlo, které bude zničeno, znamenalo další nákladní loď napěchovanou civilisty, která vyvázne z Berlenhofu.

Odvlékla toho muže z doku do výtahu a koutkem oka při tom vnímala vyjevené pohledy, které na něm ulpívaly.

Sám zřejmě utrpěl mnohem koncentrovanější verzi kulturního šoku; běžní Koloniálové se s Partenonkami nemísili a před válkou se navzájem neměli v lásce. A on se teď nacházel na lodi plné žen s téměř identickou tváří a touž nevysokou, pružnou postavou. Vypadaly natolik lidsky, aby v ostatních probouzely tíseň, jenže podle většiny Koloniálů nebyly lidské zdaleka dost.

Něco říkal. Napřed jí to vůbec nedávalo smysl, kolvulštinu však ovládala natolik, aby si ta slova poskládala. Pouze žádal o strpení. Ale to už byli ve výtahu, takže mu trochu toho strpení mohla dopřát, i tak se dostanou tam, kde je jich zapotřebí. „Počkat... já nemůžu...“

„Jste tady... menhere.“ Chvilku jí trvalo, než si vybavila správné oslovení v kolvulštině. „Já jsem myrmidonka Solace. Beru vás na můstek *Nebeského meče*. Budete bojovat po našem boku.“

Civěl na ni, ochromený šokem. „Schytala to. Moje loď. Skočili jsme...“

„Vaše loď je teď tahle, menhere.“ Zase se roztrásl, tak se na něj obořila: „*Jméno*, menhere?“

Ucukl. „Telemmier. Idris Telemmier. Mediátor. První třída.“

„Prý jste zbraň. Nyní tedy musíte bojovat.“

Vrtěl hlavou, ale vzápětí už ho postrkovala ven z výtahu a důstojnice volaly, ať si pospíší.

Uprostřed můstku svítila pestrobarevná soustava bojových displejů, ukazujících rozsáhlou flotilu, která se sunula do střetu s Architektem. Solace viděla, že válečné lodě jsou konečně připraveny na něj vypálit: způsobit mu svými lasery a projektily, sebevražednými drony, výbušninami a gravitickou torzí alespoň nepatrné škody. Jejich cílem však bylo jej pouze zpomalit. Za vítězství nad Architektem se pokládalo, když se vám ho podařilo podráždit natolik, že vás smetl dřív, než zavraždí planetu.

Solace postavila Idrise před displej, ačkoli ho musela stále držet ve vzpřímené poloze.

„Co mám dě-?“ vypravil ze sebe. Bylo na něm znát, že absolutně netuší, co se tady děje.

„Všechno, co můžete,“ vyštěkla na něho jedna z důstojnic. Solace viděla a cítila, že *Nebeský meč* už zahajuje nálet. Zoufale toužila mít službu za ovládním snovačů hmoty, udeřit pomyslným kladivem do krunýře Architekta. Nevěřila v toho mediátora o nic víc než v čaroděje.

Když k ní obrátil malátnou tvář, Solace se přesto zmohla na úsměv. Zdálo se, že ho tím povzbudila. V očích mu cosi zazářilo: šílenství nebo zjevení shůry.

Pak vypálil snovač hmoty jejich sesterské lodi a Solace útok *Katafrakty* sledovala prostřednictvím údajů na obrazovkách můstku. Byla to zbraň založená na poznacích o samotných Architektech, drtivý úder čisté gravitické torze, který měl prorazit trhlinu do krystalického zevnějšku jejich nepřítele. Operátorky nahlas četly hlášení o škodách: praskliny byly minimální, ale byly tam; cílové zóny označeny k soustředěnému útoku. Stíhací nulátory už se hrnuly z palubních hangárů *Nebeského meče* a rozptylovaly se do stran: stovka komárů, kteří měli odvést pozornost nepřítele od velkých zbraní.

Můstek se na okamžik rozezpíval zvучným chórem, to promluvil jejich vlastní snovač hmoty a zarezonoval celou délkou lodi. Solace měla jako vždycky chuť zakřičet si spolu s ním, nevydala ovšem ani hlásku, poněvadž na můstku by se takové chování nesetkalo s pochopením.

Potom Idris hekl, prohnul se v její náruči vzad a ona na jeho tváři spatřila krev od toho, jak si prokousl jazyk. Oči měl vykulenější, než vůbec pokládala za možné, vidět bylo celé bělmo obkroužené červení. Zaječel, čímž vyvolal znepokojené výkřiky z druhé strany můstku. Vzápětí je zastínilo zvolání velící exemplárky flotily, že Architekt zakolísal. Bylo nemyslitelné, že by tak neúprosnou hybnost dokázalo zbrzdit něco menšího než srážka s asteroidem. Jenže Architekt sebou trhl přesně v okamžiku, kdy se Idris rozeřval.

Snovač hmoty se dal opět do zpěvu a Solace zahlédla, že vypálily i *Katafrakta* a *Všemocná matka*, obě se zaměřily na tytéž praskliny v Architektově struktuře. Menší lodě kroužily v rojích nad rozeklaným povrchem behemota, střílely ze všech zbraní, horečně se pokoušely přitáhnout k sobě aspoň zlomek jeho nestvůrné pozornosti. Viděla, jak po desítkách hasnou jako svíčky. Pak Architekt natáhl neviditelné ruce, zkroutil *Katafraktu* po celé její délce a rozevřel ji jako květ. Loď se s veškerým svým osazenstvem proměnila v rotující kovovou skulpturu, pomalu plující prázdnotou. Jakmile Architekt dorazí k Berlenhofu, udělá s planetou přesně to samé.

Další na řadě byla sarančí archa, rozložila se na prvotní dřív, než mohla svůj kolabující trup vrhnout Architektovi do cesty. Pak promluvil snovač *Meče*, jeho chór však nyní zpíval falešně, švy válečné lodi napínala k prasknutí síla její vlastní výzbroje. Idris zatínil Solace prsty do rukou, až to bolelo, opíral se o ni a plakal. Architekt už se neblížil k planetě, poprvé od chvíle, kdy vstoupil do soustavy, se zastavil. Vtom ucítla, jak Idris strnul, tělem mu cloumaly vibrace. On něco *dělal*: bojoval s vesmírem o nadvládu nad strůjcem apokalypsy, kterému říkali Architekt. Uši jí plnil rychlý, úsporný hovor na můstku: praskliny od tlaku, zaměřování, elegantní použití gravitace coby masivního obušku. Hlášení o škodách. Architekt už je stačil letmo zasáhnout a ona to sotva vnímala. Polovina palub *Nebeského meče* se evakuovala.

„On pukne!“ volal někdo. „Rozpadne se na kusy!“

„Připravit na náraz!“ A Solace musela podržet nejen sebe, ale i Idrise. Jeho mysl totiž byla jinde, sváděla bitvu na bojišti, jaké si Solace ani nedovedla představit.

Můstkem otrásl strašlivý náraz a obrazovky na okamžik vypověděly službu. V chaosu smrtelných křečí *Nebeského*

meče jí exemplárka flotily vydala poslední rozkazy. Solace poslušně popadla mediátora – drobného muže z Kolonií, který mohl být jejich největší zbraní – a vlekla ho troskami. Nesla ho zbylými částmi lodi k záchranným modulům. Dala mu přednost před svými vlastními sestrami, poněvadž ho dostala na starost, ale také proto, že představoval naději. Vesmír teď měl jednoho zničeného Architekta; před bitvou o Berlenhof to byla rovná nula.

Později v ohromném lazaretu na povrchu planety držela Solace Idrise za ruku a sledovala, jak se probouzí. Kolem nich posedávaly či polehávaly desítky žen z *Nebeského meče* – těch, které měly to štěstí, že vyvázly s pouhým zraněním namísto anihilace. Během bitvy a jejího výbušného závěru byla zlikvidována či ochromena polovina flotily a tucet orbitalů.

Idris jí stiskl dlaň a ona ho instinktivně objala, zrovna jako by objala sestru. V budoucnu je čekaly další bitvy, ale tady a teď byli jen dvěma spolubojovníky, dvěma druhy ve zbrani, kteří čelili nevyhnutelnému, a přesto to dokázali zvrátit, a válka jim dlužila čas, aby se mohli uzdravit.

O šest let později mediátoři válku konečně ukončili, nikoli však zničením, ba ani poražením nepřitele. Architekti bezmála sto let pronásledovali lidstvo z jednoho světa na druhý – a najednou po nich nebylo ani památky, zmizeli v nekonečném galaktickém prostoru. Nikdo netušil, kam se poděli. A nikdo nevěděl, kdy nebo jestli vůbec se ještě vrátí.

Po dalších devětatřiceti letech znovu probudili Solace z hibernačního skladu a sdělili jí, že jejích válečných schopností je opět zapotřebí. Ne snad proto, že se vrátili Architekti, ale proto, že Partenon a Kolonie stojí na prahu války.

ČÁST PRVNÍ

ROŠU

KAPITOLA 1

SOLACE

Solace měla za to, že její jednotka se shromáždí v hangáru raketoplánů, s veškerou vojenskou precizností a nablýskanou zbrojí, jaká přísluší formálnímu doprovodu vrchní dohlížitelky. Dohlížitelka je však napřed povolala k hlavnímu průzoru transportního křižníku.

„To, co teď uvidíte, je názorná lekce,“ sdělila jim. „Jsem si vědoma, že myrmidonka-vykonavatelka Solace už to viděla, vy ostatní však vězte, že pocházíme právě odsud. Všichni jsme původem ze Země. Nikdy si od nikoho nechte namluvit opak.“

Bylo to už dlouho. Více než deset let Solacina osobního života, tu v hibernaci, tu mimo ni; čtyřicet let objektivního času, ať už to znamenalo cokoli. Nic se nezměnilo. Kolébka lidstva bude už navždycky stejná.

Země teď vypadala jako květina, věčně natočená ke Slunci. Exotická květina, jejíž exempláře mohly růst

v páchnoucí džungli na dalekém světě. Prazvláštní organismus s výhonky a šlahouny, něco víc než zelenina, míň než zvíře.

Zemská kůra i plášť byly sloupnuty jako okvětní lístky, jejichž špičky tvořily tisíc kilometrů dlouhé šroubovitě úponky. Jádro planety se vyřinulo do dychtivých, tápavých tvarů, zformovalo prstence a kudrlinky, oblouky, ohnuté paže... Stovky různých procesů, prýšticích z živoucího jádra Země, které se kroutilo a svíjelo, dokud nevychladlo. Květina o průměru dvaceti tisíc kilometrů, navždy v plném rozpuku. Památník deseti miliard lidí, kteří se včas nedostali na loď.

Když ztracený domov svého živočišného druhu spatřila Solace poprvé, nedokázala myslet na nic jiného než právě na tohle. Vybavovala si, že se konaly večírky, proslovy a oslavy, že válka konečně skončila, že snad přece jen vyhráli. Možná to bylo spíš *přežití* než vítězství, ale přežít je někdy totéž co zvítězit. Tehdy vstoupila do jiného velkého sálu, do míst, kde měli brzy zapříst hovory skuteční diplomaté. Stála tam s hrstkou dalších veteránů, shlížela na Zemi a myslela na to, kolik životů vyhaslo.

Vlastně byla nádherná, byť strašlivým způsobem. Tu důmyslně zpracovanou květinovou skulpturu jste nemohli sledovat, aniž jste si uvědomili, jak velkolepá, jak dokonalá ve skutečnosti je. S chaotickou apokalypsou to nemělo nic společného. Za precizním provedením gigantické sochy, za její dechberoucí souměrností byl nějaký plán. Dokonce i lidské oči chápaly, že skvostné a smrtící umělecké dílo, v němž se Země proměnila, je záměrné a řízené, od nejšířšího měřítka až po atomární úroveň. Proto se těm titánům, kteří přitáhli k Zemi – a mnoha dalším planetám –, neříkalo Ničitelé nebo Likvidátoři. Traumatizované zbytky lidského plemene jim daly jméno *Architekti*. Tohle oni dělali – přebudovávali světy. Nikdo nevěděl proč, ale očividně k tomu měli nějaký důvod, jelikož při své práci byli nároční a pečliví. Měli přísná kritéria. Světy, které

pretvářeli ve své sochy, obrazy, stroje či poselství, byly po každé především obydlené. Jako by se první tah štětcem, první úder dláta neobešel bez toho, aby někdo na povrchu hleděl ke hvězdám a spatřil svoji blízcí se zkázu.

Solace se vrátila do přítomnosti a rozhlédla se po vytřeštěných očích a napjatých tvářích své jednotky. Tyhle mladé myrmidonky ještě nikdy nestanuly tváří v tvář své historii. Procházela mezi nimi a jemně jim připomínala, že jsou vojačky, všechny společně. Nebo alespoň bývaly, dokud ještě probíhala válka. Nyní byl čas praktikovat diplomacii na stanici Luna.

K pozůstatkům domova svých předků Partenonky přiletěly v transportním křižníku *Wu Čao*. Nebyla to čistě válečná loď, ale pořád byla dost mohutná na to, aby všem ostatním potomkům lidstva připomněla, kdo má největší kanony. Při pohledu na to, jak se *Wu Čao* blíží ke stanici Luna jako ohromná článkovaná rybenka, leckoho zamrazí v zádech.

Solace a její jednotka půl tuctu sester měly na sobě lehkou bojovou zbroj, s jakou by nejspíš dokázaly stanici obsadit, kdyby se během jejich pobytu na palubě někdo rozhodl vyhlásit válku. Jejich štíhlé, nevysoké postavy působily kvůli zbroji o poznání robustněji. Vypadaly v ní, jako by se vyvinuly ve vysoké gravitaci a drtivé atmosféře.

Vrchní dohlížitelka Tact naklonila hlavu mírně doleva a vzad – zdvořile tak dávala najevo, že s někým komunikuje přes implantát. Diplomatický úbor měla alespoň ona, dlouhé sedé šaty z tenké třpytivé látky. Krk jí ovíjel prstenec olověných kotoučů a na čele se jí skvěl kroužek z podobného materiálu, zaručeně napěchovaný obrannou elektronikou a tou či onou nouzovou výzbrojí. Skutečnost, že je Tact hubená, vznešená stařena, navíc rozhodně neznamenala, že není plně způsobilá k boji beze zbraně.

„Tak máme povolení k přistání,“ oznámila ostatním. „Vykonavatelko Solace, prêt à combattre?“

„Prêt, matko.“ Připravena na boj, připravena na vše. Partenonská kultura byla tím slovním obratem prodchnuta do takové míry, že se nyní používal k jakémukoli potvrzení čehokoli mezi nadřízenými a podřízenými. V dětství, dlouho předtím, než jí někdo dal do ruky pistoli, odpovídala Solace svým učitelkám každé ráno právě tímto způsobem.

Gravitická pole *Wu Čao* hladce vynesla jejich raketoplán z palubního hangáru křížníku vstříc kosmické stanici, kde se ho ujmou gravitické generátory samotné Luny. „Nějaký pátek už to bude,“ zahloubala se Tact. „Posledně jsem byla na stanici Luna kvůli našemu odchodu z Liz.“

„To bylo na Berlenhofu, ne?“ vypadlo ze Solace dřív, než se mohla ovládnout. Opravovat nadřízené je nepěkný zvyk.

„Diplomatické písničky a tanečky ano, ale to až později. Formálně jsme ovšem vazby s Radou lidských zájmů přerušili právě tady, před publikem deseti nebo dvanácti jejich pohlavářů. Tehdy to nikoho nepřekvapilo, ale v té místnosti byl takový strach, že by se dal krájet, dcero.“ Když spatřila výrazy Solaciných vojaček, ještě dodala: „Ano. Na obou stranách. *Všichni* si mysleli, že z toho bude válka. A další válčení si nepřál ani Partenon, ani Liz – zvláště ne lidí proti lidem.“

„Měly bychom *refugium* vysypat jako koš se smetím,“ ozvala se nepokrytě jedna členka doprovodu. „Promiň mi mou troufalost, matko.“

Tact semkla rty v úzkou linku. „Ach ano, *refugium*.“ To znamená smetiště zbytečných genetických odchylek. To znamená všechno lidstvo kromě Partenonek. „Dokud budeme na stanici, nikdo ten výraz nesmí použít, natož je označovat za ‚refugeniky‘ a podobně. Spolehněte se, že Liz naprosto přesně ví, jak urážlivé to má být. Est-ce compris?“

Když Architekt zahájil své kataklyzmatické dílo, Měsíc planety Země to odmrštilo daleko do vesmíru. Nikdo tenkrát nestíhal sledovat, kam se oběžnice poděla, všechna pozornost se ostatně soustředila na zoufalou snahu evakuovat lidstvo. Další střípek minulosti, který měl navždy upadnout v zapomnění.

Stanice Luna byla pojmenována na památku onoho ztraceného satelitu. Když raketoplán přiletěl blíž, Solace spatřila dutou mísu jejího centrálního komplexu s průhlednou vnější stěnou, aby všichni uvnitř viděli, co se stalo ze Země. Kolem této bubliny se rozpínaly veliké věžire solárních kolektorů, komunikační přístroje a ramena brachatorového pohonu.

Tact přetrhla její myšlenky, právě když Wu dostrkala raketoplán na dosah stanice. „Dcero,“ pravila, „věřím, že si plně uvědomuješ, co obnáší tvá současná role. Už nejsi jen sestra z jednotky, est-ce compris?“

„Compris,“ potvrdila Solace, když se člun v kosmickém prostoru pozvolna zastavil. V hloubi duše bude vždycky sestrou z jednotky. Na světě však byla dost dlouho na to, aby chápala, že vpálit do někoho akcelerovaný projektil není vždy nejlepší způsob, jak hájit zájmy Partenonu. Na rozdíl od svých mladších sester, které válku vůbec nezažily, se navíc družila s Kolektivci, běžnými lidmi i mimozemšťany. Proti Architektům v tom byli všichni společně. Právě proto ji tak drásalo se teď probudit a zjistit, že se navzájem tolik odcizili.

Trhnutí, s nímž jejich raketoplán převzalo dokovací středisko stanice Luna, bylo úplně zbytečné, bývalo by se mu dalo snadno předejít. Nějaký koloniální kontrolor na ně mával svými genitáliemi, tak to aspoň chápala. Ucítila tah a tlak, jak se jich zmocnila umělá gravitace Luny, stejné standardní pozemské jedno G, jaké měla i Wu.

„Pamatujte,“ kladla jim na srdce Tact, „musíme na ně zapůsobit. Efektivita, kázeň, zdrženlivost, est-ce compris? Jsme chloubou galaxie, štít lidstva, pancéřová pěst,

rozvinutý praporec.“ Její hlas náhle ztvrdl, zvonil na kovových stěnách jako kladivo. „Nebudeme si nic začínat, ale dáme jim sakra najevo, že bychom to dokázaly ukončit.“

„Compris, matko,“ odpověděl sborově doprovod, vztyčil se a utvořil formaci.

Rada lidských zájmů – „Liz“ – jim neposlala podobně hrozivý uvítací výbor. Stála tam jen hrstka úředníků v přepásaných, po kolena dlouhých tunikách, jaké tu nosili zámožní funkcionáři a jiní zazobanci. Muž v jejich středu měl na sobě víceméně totéž – tedy až na to, že honosná tkanina jeho roucha sahala až k lesklým botám. Solace se neubránila pocitu, že takový úbor je absurdně nepraktický, ale to byl nejspíš záměr. Tenhle chlap nemusel rozdávat rány, od toho měl jiné lidi.

Po způsobu Partenonek políbil dohlížitelku na jednu i druhou tvář. Stiskla mu dlaň – loket na loket – v „koloniálním podání ruky“. Hluboká symbolika rozdělených úlomků lidstva, toužících držet pohromadě, nebo nějaká podobná pitomost.

„Vrchní dohlížitelko Tact,“ přivítal ji uhlazeným úsměvem; parsefštinou hovořil docela plynule. „Očekával jsem jakousi důstojnici z bojiště, po krk zbrocenou krví.“

„Komisaři Poulosi. Věřím, že už jste stačili zvážit dodatečný návrh, který jsem poslala.“

Solace v jeho očích postřehla chvilkovou vyhybavost. Pak se od Tact odvrátil a přelétl pohledem její doprovod.

„Neblaze proslulé partenonské myrmidonky jsem neviděl, ani nepamatuju,“ prohlásil, ačkoli Solace odhadovala, že by byl raději, kdyby mu do smrti smrtoucí nepřišly na oči. Teatrálně si prohlížel odznaky jejich zařazení. U Solaciny nášivky se zastavil, poněvadž pouze na ní se místo planoucí hvězdy *Wu Čao* skvěla okřídlená čepel s hadem. *Myrmidonka-vykonavatelka Solace, sesterstvo Nebeského meče, divize bazilišků.* Očividně mu neuniklo, že se nachází daleko od lodi, na kterou byla přidělena.

„Vy jste si přivedla učednici, Tact?“ optal se vlídně, zatímco se Solace kroutila ve zbroji pod jeho zkoumavým pohledem. „Meč představuje loď. A ten plaz, to je divize dělostřelectva... Andělé nekonečné chrabrosti, tak nějak vám říkali?“ Stará přezdívka z dob, kdy byl Partenon štítem lidstva proti Architektům, nikoli jeho nepřítelem.

„Ne, menhere.“ A pak, protože si Solace nemohla pomoci, dodala: „Andělé kopanců do vašich zubů, menhere.“ Sledovala, jak přinejmenším ždibec jeho poetičnosti sesychá a chřadne.

„Ach,“ hlesl. „Nuže. Raději bychom už měli...“ A společně vykročili chodbami. Jeden i druhý doprovod se tlačily vpřed, soupeřily o prvenství, v kteréžto soutěži zvítězily opancéřované Partenonky. Solace na sobě cítila Tactin pohled. Měla dojem, že se role její učednice nezhostila zdaleka tak dobře, jak bývala mohla.

„Na schválení čeká pěkná řádka obchodních dohod,“ vykládal právě komisař. „A pokud jde o váš druhý návrh...“

„Ano? Jak to s ním vypadá?“ zajímala se matka Tact.

„Zvážili jsme ho.“ Nic víc k tomu neřekl.

Cestou do dočasných ubikací se partenonský doprovod setkával s mnoha nepřátelskými pohledy. Většina personálu na stanici Luna je očividně vnímala jako hrozbu, ale partenonská zbroj byla proti nepřátelským pohledům imunní. Zato však nebyla imunní proti nudě. Myrmidonkám nezbývalo než čekat, až se Tact s místností plnou diplomatů Liz v nepraktickém oblečení prokouše obchodními povoleními a přepravními koncesemi a postupně se propracuje k jediné otázce, která teď byla skutečně důležitá.

Když konečně dorazila zpráva od Tact, vzala na sebe podobu krátkých šifrovaných paketů, navržených tak, aby se vyhnuly koloniálnímu dozoru.

Jejich Styčná komise nemá zájem podělit se s námi o data z Programu mediátorů, potvrdila jí Tact. Jejich medáči nadále zůstávají „zbraňovou technologií“, kterou nelze svěřit cizím mocnostem.

Ale mediátoři nebyli navrženi jako zbraně proti nám... a Architekti už jsou beztak pryč, namítla Solace.

Dokud disponujeme dokonalejší technologií než oni, neprokážou nám sebemenší laskavost. Medáči jsou to jediné, co mají jen oni. A ti, které dnes produkují, spadají pod vládní kontrolu. Neexistuje způsob, jak se některého z nich zmocnit, byť za účelem studia, aniž bychom rozpoutaly válku. Solace si uvědomovala, že to možná i tak bude dalším krokem Partenonu. Problém nespočíval pouze v tom, že mediátoři jsou nejlepší zbraní proti případnému návratu Architektů; jako navigátoři dávali svým lodím svobodu pohybu po galaxii. Válečná loď s medáckým pilotem se mohla objevit takřka kdekoli, udeřit a zmizet, a nikdo ji nedokázal chytit. Partenon měl sice nejlepší válečné lodě, všechny medáky však měly Kolonie.

Jak znějí tvé rozkazy, matko? Solace si představila, jak se vloupává do datových skladišť Liz, unáší úředníky a snaží se z nich vymlátit informace. Vše pro blaho Partenonu, představujícího největší dobro ve vesmíru, ale přesto... Až se budou děti učit, jak začala další válka, nechci, aby se učily moje jméno.

Posílám ti souřadnice na palubě stanice. Běž tam. Někdo se chce s tebou sejít. Bon chance. Tact najednou mluvila v hádankách, ačkoli to neměla ve zvyku.

Ten někdo se chce sejít přímo se mnou? Máto ji to, vždyť ona nebyla ani špiónka, ani diplomatka. Alespoň zatím ještě ne. Po probuzení ji prohnali základním výcvikem. Od dosažení dospělosti až do této chvíle se však nevěnovala ničemu jinému než tomu, že obsluhovala nějakou zbraň, ať už ruční, nebo namontovanou na hvězdné lodi.

Přesně tak. Maximum diplomacie, est-ce compris? To znamenalo beze zbraní a beze zbroje.

Compris, matko. Už se soukala do tuniky v koloniálním stylu, s opaskem, rukávy do poloviny bicepsů a spodním okrajem hluboko pod boky. Vše v partenonském odstínu šedomodré s odznakem jejího zařazení nalevo od srdce. Počítala, že kdyby přišla pouze ve své spodní kombinéze, kterou nosila pod zbrojí, upjatí Koloniálové by takovou provokaci nemuseli skousnout.

Místo určení se nacházelo na spodní straně stanice, odvrácené od Slunce, kde se pilně pracovalo. Byly tu han-gáry, strojovny, stísněné ubikace personálu. Stanula na lávce s výhledem do suchého doku, kde právě vystrojovali výsadkový člun. Bachratá šestinohá loď už byla skoro hotová, technici s manipulačními rukavicemi a pouzdem jakéhosi Kolektivce, které připomínalo strašáka, přesouvali poslední součásti tam, kam patřily. Vezmou ji na zmučený povrch Země. Budou na ní udržovat symbolickou přítomnost, aby mohl někde nějaký politik tvrdit, že domovská planeta není zcela opuštěna.

„Myrmidonko-vykonavatelko Solace,“ ozval se poblíž na lávce čísi hlas. S leknutím se vytrhla ze zadumání a v duchu se proklela. Příchozí dorazil bez nejmenšího varování. Prostě tam najednou byl.

Když ho spatřila, když ho poznala, naprosto znehybněla a čekala, co udělá. Říkalo se mu Prach či Zvěstovatel. Těsně před válkou přiletěl na Zemi na palubě obchodní lodi a veřejně rozhlásil, že planetu se chystá přetvořit gigantická mimozemská entita. Kastigarská posádka, která ho sem přivezla, přikládala jeho poselství stejně malou váhu jako lidé ze Země.

To, co se stalo později, bylo krušným prozřením jak pro Kastigary, tak pro lidi. Prach jim řekl, že konec se blíží, a byť mu téměř nikdo nevěřil, ono „téměř“ se zasadilo alespoň o to, že když Architekt skutečně dorazil a zahájil své strašlivé veledílo, několik lodí bylo připraveno. Nabraly pasažéry a zamířily ke koloniím planety Země. Varování Zvěstovatele zachránilo miliony lidí, ačkoli miliardy byly ztraceny.

Potom se Prach – uznávaný, uctíváný, obávaný – porůznu objevoval všude možné v lidské polyspoře. A teď stál vedle Solace na lávce na stanici Luna.

Prach měl na sobě roucho lidského střihu, podivně visící na jeho prazvláštním těle. Dole měl kroutící se chumel panožek, nahoře dvě větve, jako větve stromů. Jedna z nich nesla jeho hlavu nebo alespoň jeho smyslové orgány: hrstku narudlých koulí, kalně poblíkávajících svým vlastním světlem. Pod nimi bylo v Prachově krabatě šedočerné kůži několikero vodorovných štěrbin s neznámou funkcí. Jiného zástupce jeho druhu nikdy nikdo nepotkal a nikomu se nenaskytla příležitost prozkoumat jeho fyziologii. Druhá větev se zkroutila do rukávu lidského roucha, z otvoru vyčníval shluk gumovitých chapadel, jakž takž ucházející nápodoba ruky. Zbylý rukáv byl prázdný, přišpendlený k přední straně roucha. Celkem vzato nešlo o moc dobrý převlek za lidskou bytost, hlava navíc trčela o dobrého půl metru výš než u většiny lidí. Přesto vypadal natolik humanoidně, abyste s ním mohli konverzovat a tvářit se, že vám odpovídá podobný tvor, jako jste vy sami.

Někteří ho uctívali coby posla od Boha, který zachránil mnoho lidí. Jiní ho označovali za ďábla, součást plánu zlovolných Architektů. Ne že by snad někdo věděl, jaký plán to je.

„Zase ty,“ utrousila Solace, poněvadž se s tím zpropadeným emzákem nesečkávala poprvé. Posledně ho viděla krátce před bitvou o Berlenhof. Vyloupl se tam jako přízrak smrti.

„Zase já,“ potvrdil. Prachův sytý, hluboký hlas vycházel odkudsi z jeho těla, nikoli z té pseudohlavy. Vždy hovořil takovým jazykem, jakým zrovna chtěl, a právě teď si vybíral bezchybnou kolvulštinu, hybridní mluvu Kolonií.

„Aspoň mluv nějakou civilizovanou řečí,“ zabručela v parsefštině – směsici tří pozemských jazyků s trochou francouzštiny pro formální příležitosti.

„Tam, kam se vydáš, budeš potřebovat kolvulštinu,“ prohodil Prach konverzačním tónem. V minulosti už slyšela, jak ten parchant pronáší burčující proslovy, veřejná prohlášení, tajemná varování. Dokonce někomu vyfoukl pointu jakési anekdoty.

„A kam že se vydám?“

„Partenon hledá mediátory.“ Prach ta slova vyslovil s mimořádnou pečlivostí.

„Proč se o to staráš?“

„Ty víš proč,“ zamručel a naklonil hlavu do nepřírodního úhlu. „Partenonské loďstvo je nejvýznamnější vojenskou silou lidstva. Nemáte však mediátorské navigátory, což omezuje vaši schopnost cestovat mezi hvězdami. Bez nich navíc postrádáte klíčovou zbraň proti nepřátelům.“

„Proti Architektům?“

„Přesně proti těm.“

„A co když se Architekti nevrátí? Je to už čtyřicet let, ne?“

„Architekti se vždycky vrátí,“ prohlásil Prach.

Na chvíli ji zamrazilo v zádech. Přesně to měl nejspíš v úmyslu. *Ví něco?* Pak si vybavila menší, smutnější pravdu. Prach tvrdil, že je posledním příslušníkem svého lidu, jediným pozůstatkem inteligentního druhu, který zničili před dávnými časy Architekti. Pokud šlo o něho, Architekti se blížili neustále. Proto zasvětil svůj život tomu, aby varoval ostatní.

„Mediátorů je málo,“ poznamenal. „Méně, než bys myslela. Většina lidských mozků ten zákrok nevydrží. Staré brzy odcházejí a mladé se lámou. Transformace na ně klade vysoké nároky.“

Solace se na něho zadívala. Při pohledu do těch žhnoucích jamek pocítila slabý šok vzájemného kontaktu, jako při pohledu do skutečných očí.

„Vzpomínáš si na Idrise Telemmiera?“

Solace zamrkala. „Určitě je dávno po smrti.“ *Nebo je z něj stařeček. Vždycky byl hrozně křehký.*

„Je naživu. Naživu a na svobodě. Nepodléhá Liz ani její Styčné komisi. Sám si může vybírat spojence. Pokud tedy získáš jeho důvěru. Zase.“

Tomu zatracenému mimozemšťanovi se nějak podařilo vložit do těch slov něco chlípného. Solace cítila, jak rudne. Ano, po berlenhofsých událostech byli nějakou dobu spolu. Podobně experimentovala spousta jejích sester. On byl navíc tak zranitelný a osamělý. V ženě, která vyrostla v kultuře s důrazem na jednotu a soběstačnost, probouzel zvláštní fascinaci.

Jestlipak si mě ještě pamatuje? Pokud se dalo Prachovi věřit, přesně tohle její nadřízené potřebovaly. Medáka, který by se dal koupit nebo přemluvit, aby se přidal k Partenonu. Způsob, jak bojovat s Architektky, kdyby se ještě vrátili. *Nebo aspoň způsob, jak připravit Kolonie o jejich jedinou výhodu...*

Zatímco Prach hovořil, implantát jí nabízel údaje, kterým se nějak podařilo obejít kanály stanice Luna. Jméno lodi, poloha – na okrajích lidského prostoru, kam ruka zákona téměř nedosáhla.

„Děkuji.“ Chtěla mu pokládat otázky, nechtěla však slyšet odpovědi. Tvor jako Prach... možná by zvěstoval její vlastní smrt, zkázu její lodi, její flotily, zkrátka všeho. Jeho hlas, nesoucí se nocí, kdysi prorokoval pád Země. Kdoví, s jakou katastrofou v patách přišmajdá příště.

Cestou zpátky k hangáru podala hlášení Tact. Ta na sobě nedala znát překvapení, a než se Solace vrátila ke své jednotce, už stačila všechno zařídit. Solace měla opustit své sestry a ujmout se další nové role. Měla hrát špijonku v *refugiu* – mezi lidskými plevami, od kterých se takové jako ona dávno oprostily. *A to jsem nikdy netoužila po ničem jiném než být vojačkou.*

KAPITOLA 2

IDRIS

V roce 51 „Poté“, jak se čas počítal v Koloniích, vystoupil jeden z Architektů z neprostoru nad kolonizovaným světem Amradži.

Kolonisté okamžitě zahájili evakuaci, ostatně dobře věděli, co se před jednapadesáti lety stalo se Zemí. Touto dobou už prakticky každé lidské společenství napříč galaxií žilo s letovými plány pod polštářem a sbalenými kufry, připraveno kdykoli vzít nohy na ramena.

Na povrchu Amradži se všichni, kdo mohli, nahrnuli do veškerých dostupných lodí. Pak lodě urychleně odstartovaly, musely sakra vypadnout z planety, než obrovský trup Architekta zacloní polovinu oblohy. Některé koráby dorazily do nejbližších kolonií s polovinou pasažérů v traumatizovaném, vyšinutém, dokonce katatonickém stavu, protože na palubě nebylo dost hibernačních lůžek, kam by je všechny před vstupem do neprostoru uložili. Některé

dorazily s trupy částečně zkroucenými do složitých volánů a krajek, jelikož se ocitly příliš blízko k Architektovi konajícímu své dílo. Některé nedorazily vůbec. Při každé evakuaci se ztratily přehršle plavidel. Spěch, panika, nezkušení navigátoři, mizerně opravené gravitické motory – důvodů bylo nespočet.

Uličník byl nákladní transportér střední velikosti, upravený k převozu živých těl při evakuaci. Jak se ukázalo, úpravy patrně nestačily. Odstartoval z Amradži se čtyřčlennou posádkou a více než sedmi sty cestujícími, namířeno měl ke kolonii Rošu. Jenže tam už nedoletěl.

Před rokem – více než sedmdesát let po tom, co se *Uličník* ztratil – jej objevila expedice Kartografického sboru. Jakási chyba v navigaci jej zanesla mimo známé rychlotrasy v neprostoru a transportér se vynořil v reálném prostoru tak daleko od domova, že jeho slabý nouzový signál nikdo celá desetiletí neslyšel. Kartografická expedice svůj náález ohlásila a poté pokračovala dál do nezmapovaného neprostoru, hledala nové rychlotrasy, kudy by mohly méně dobrodružné lodě cestovat k zatím ještě neznámým hvězdám. Staříčkový transportér už sám o sobě nikomu k ničemu nebyl, jednalo se však o důležitý historický artefakt. Nadace koloniálního dědictví nakonec najala jednoho z mála nezávislých podnikatelů, kteří se specializovali na záchranu kosmických vraků a zároveň měli prostředky, jak se dostat tam, kde se nacházel *Uličník*. Ačkoli se o té bohulibé misi mluvilo ve všech populárních mediotypech, Nadace se jaksí zapomněla zmínit, že jméno onoho záchranného, přesněji řečeno sběrného plavidla zní *Božský sup*. Patrně se obávala, že někteří by to mohli pokládat za nevkus.

Museli byste hodně mhouřit oči, abyste v *Božském supovi* rozeznali alespoň nějakého ptáka, jedině snad velice tlustého ptáka s ohromnými drápy a zakrnělými křídly. Ústřední část jeho sudovitého těla obsahovala mohutný gravitický pohon, který dokázal přemístit do neprostoru

tolik hmoty, aby utáhl *Uličníka*. Křížem trčela z trupu ona krátká tupá „křídla“ brachatorového pohonu, který lodi umožňoval zachytit se a manévrovat v reálném prostoru. Vlastní hmotové motory pro jemnější manévrování byly téměř nepodstatné, jen hrstka ventilů na zduřelém trupu. Oficiálně „vespod“ – kterýžto směr určovala palubní gravitace – byl zavěšen masivní propletenec dokovacích ramen. *Sup* se dokázal přimknout prakticky k čemukoli a odvléct to s sebou. Nyní dorazil k *Uličníkovi* a nachystal se k akci.

Idris už byl vzhůru, jako ostatně vždycky, ačkoli po uplynulém dni, stráveném zíráním do neprostoru, se cítil unaveně a vyštaveně. Nejradši by si zdřimnul aspoň na sto let. Ne že by snad mohl usnout.

V hluboké prázdnotě bděl pouze on sám, prováděl *Božského supu* neprostorem, během pouhých okamžiků překonával pustinu širokou mnoho světelných let. Vynořil se poblíž místa, kam se zatoulal *Uličník*, absurdně daleko od všech obydlených světů. Byl tam slíbený nouzový maják, s hlasitým, zřetelným signálem. Byla tam i ztracená nákladní loď, pomalu se převracela v prostoru, bez aktivních systémů vyjma majáku. Kdosi vyslovil domněnku, že na palubě by pořád mohli být lidé v hibernaci, Idris však slátané loď, jako byl *Uličník*, dobře znal a věděl, že k zázrakům na nich dochází málokdy.

Provedl hrubé výpočty pro přiblížení a spálil trochu paliva ve hmotových motorech pro lacinou a poněkud humpoláckou hybnost. Pak brachatorovému pohonu poručil sáhnout po onom liminálním rozhraní, kde se neprostor stýkal s reálným prostorem, oné kvantové pění prchavých gravitačních uzlů, k nimž se jejich „chňapatorový“ pohon dokázal přimknout. *Božský sup* teď protínal prostor tak trochu bokem, jelikož se jeho hybnost posunula o třicet stupňů, a hnal se ke vzdálenému poblíkávajícímu kontaktu *Uličníka*. Idris nespokojeně zamlaskal nad vlastním nepříliš elegantním pilotováním a zadal několik úprav, otočil plavidlo podél hlavní osy a ustálil jeho drift, chňapl

po dalším cípu vesmíru a navedl je tak na mírně odlišný přibližovací kurz.

Potom lodní mysli vyčlenil dostatek kapacity na to, aby mu udělala hrnek kavy, kterou už zoufale potřeboval. A jal se probouzet ostatní.

Božský sup se pyšnil sedmičlennou posádkou včetně pěti lidí. Na poměry lodí držících se běžných rychlotras – dobře prostupných cest neprostorem, které určovaly, kam se většina plavidel může či nemůže vypravit – to byla dost zvláštní směsice. Na druhou stranu, u lodí pouštějících se hluboko do prázdnoty žádné obvyklé poměry neexistovaly, na to jich bylo příliš málo. Většina inteligentních druhů ani neměla prostředky, jak své lodě navigovat mimo zaběhané trasy, a pokud jimi někdo disponoval, byly náročné na výrobu a vyžadovaly opatrné zacházení. Idri-sovi připadalo, že *on* takové zacházení potřebuje v každém případě.

K tomuhle nebyl nikdy určen. Měl být pouze živou zbraní. Ačkoli doba jeho použitelnosti dávno vypršela, plahočil se dál jako většina koloniální civilizace – rozhodně jako *Božský sup*. Na palubě strávil už čtyři roky, a bylo by tedy těžké nechovat k lodi náklonnost. Nikdy je ne nechala na holičkách, nikdy se neporouchala tak, aby se už nedala opravit. A pokud válka koloniální lidstvo něčemu naučila, pak improvizovaným opravám kolabujících hvězdoletů.

V neprostoru se nepříjemně zapotil, a než tedy rozlepil oči zbytek posádky, vydrbal své tělo v suché sprše a vytiskl si čisté oblečení. Tohle byla jedna z radostí dálkových vesmírných letů s omezeným rozpočtem. V podstatě se jednalo o totéž oblečení jako to, které si právě sundal, přežvýkané a přeskládané jako oficiálně „čisté“. Bílý nátělník, černá tunika s krátkými rukávy, šedivé kalhoty a sandály.

Když si zapnul opasek s náradím, měl pocit, že je téměř připravený čelit vesmíru.

Jeho kajuta se nacházela dole poblíž hangáru dronů, zároveň sloužícího jako technické středisko. Slyšel, jak si tam Barney hlasitě stěžuje na seznam systémů, u kterých se od jejich odletu vyskytly poruchy. Olli už jistě připravuje spáry *Supa*, chystá se jimi uchvátit *Uličníka*, a Medvig... Medvig dělají to, co dělají vždycky, když nemají do čeho píchnout. Idris stoupal k řídicí sekci na přidi, kde Rollo procházel předběžné skeny.

Rollo Rostand byl zavalitý chlapík s hranatým obličejem, řídkými tmavošedými vlasy a vousy a hnědým opálením, za které vděčil několika desetiletím práce v mírné radiaci. Vzácná tělesná konstituce mu dovolila přibírat na váze a jeho partě se dařilo dost dobře na to, aby mu narostlo bříško. Ke standardnímu tištěnému oblečení posádky nosil bundu z vojenských přebytků, o níž tvrdil, že patřivala jeho otci, válečnému hrdinovi. Podrobnosti těchto hrdinských činů se s každým vyprávěním měnily, ale na druhou stranu, každý příslušník té generace udělal alespoň něco. Idris, skutečný veterán, Rollovy přibarvené historicky jedině vítal, protože díky nim se ho nikdo neptal na pravdu o jeho vlastním životě.

„Hej hola, děcka moje,“ říkal právě Rollo, když se Idris protáhl do řídicí sekce, „jak to s náma vypadá?“

„Všechno je na sračky,“ zabručel z interkomu Barneyho kyselý hlas. „Posílám ti seznam toho, co musíme koupit, jen co budem zpátky na Rošu.“

„Posíláš mi taky largesy, kterejma to začalujem?“ Významné mlčení si vyložil jako zápornou odpověď. „V tom případě navrhuju, abys přestal láteřit a začal látat, jak se na správnýho syna matičky Země sluší a patří. Olli?“

„Jeden z dronů je na odpis,“ ozval se trochu zkrleslý hlas specialistky na dálkově řízenou techniku. Idris věděl, že let neprostorem prospala ve svém řídicím modulu, což nebyl zrovna nejrozumnější postup.

„Neláteř –“

„A látej. No jo, pořád. Jenže látat už skoro není co.“

Rollo se k Idrisovi otočil s rozzářenou tváří, jako by se lepší zprávy ani nedaly čekat. „Právě jsme srovnali rotaci s naší kořistí, děcka. Označuju přístupovej bod. Tudy se dostanem do *Uličníkovéjch* kajut pro posádku. Snad.“

„Snad?“ opakoval Idris.

„Když ty necky předělali na loď pro cestující, nikdo se nenamáhal hlásit ty plány příslušnejm úřadům, kapiš? Takže si musíme vystačit se svejma zkušenostma.“ Rollo se opřel v sedadle a holá chodidla hodil na ovládací panel. „Když už jseš tady, synku, můžeš se toho ujmout,“ pobídl Idrise a ten se svalil do křesla pilota. *Božský sup* se teď pohyboval synchronizovaně s *Uličníkem* v tak dokonalé souhře, jako by se obě plavidla vůbec nehýbala. Idris nahodil brachatorový pohon a posunul sběrnou loď ještě blíž. Zároveň udržoval všechny ostatní vektory jejich letu, takže vklouzli do stínu nákladního transportéru jako parazit, který se obezřetně přibližuje k hostiteli.

V této blízkosti spustil Idris i hmotový pohon. Pečlivě korigoval jejich pohyb, zatímco se kradli nad škaredým mišmašem *Uličníkova* trupu, zjizveným svářečkami. Sekce pro posádku se nacházela na boku, zhruba ve střední části lodi. Většina prostoru nad ní byla vyhrazena pro náklad – v tomto případě pro pasažéry –, zatímco gravitický pohon tvořil křivý prstenec po obvodu transportéru. Křivý proto, že část chyběla. Kus prstence byl rozerván a zkroucen do prapodivných spirálovitých prstů, sápacích se po prázdnotě.

Rollo zakroutil hlavou. „Vypadá to, že je štrejchnul jeden z těch zmetků.“ Škody způsobené Architektem se nedaly s ničím splést.

Idris si ani nechtěl představovat, jakému dilematu posádky *Uličníka* čelila: buď skočit do neprostoru s poškozeným pohonem, nebo se vydat všanc Architektovi. On by se nejspíš rozhodl stejně.

„Olli,“ odvyšlal. „Už můžeš.“

„Jdu na to.“ Jeho panel se rozsvítil a ukázal, že se ujal ovládání drápů *Božského Supa* a nyní jimi překonávala zbylou mezeru mezi oběma loděmi.

„Registrujeme kromě toho nouzovýho signálu ještě něco?“ zeptal se Rollo. „Hrň to sem, Kitteringu.“

Kitteringovo pravé jméno znělo jako skřípot nehtů na tabuli. Vyslovit se dalo jedině rychlými vibracemi jeho kusadel. Mimoszemšťan připomínající kraba se teď krčil ve vlastní kajutě, beze zbytku uzpůsobené jeho fyziologii a pohodlí. Kitteringovou hlavní úlohou bylo vedení účtů a logistika. Přesto se jednalo o dobrého záložního technika, a když měli práci, ruku k dílu přiložili všichni.

Dokonce i Kris. Poslední členka posádky – Idrisova obchodní partnerka – se ještě neukázala. Měla ve zvyku dávat si pěkně na čas, než se uráčila dostavit se do služby. Nebýt toho, jakou cenu měl pro jejich podnik Idris, Rollo už by ji dávno vyrazil z lodi. Jenže Idris ji potřeboval a *Sup* zase potřeboval Idrise, aby dokázal proniknout do hluboké prázdnoty. Jinak by to byla jen jedna sběrná loď z mnoha, které živořily na rychlotrasách.

Kittering jim poslal to, co *Supova* neduživá senzoro-
vá soustava vyčetla z *Uličníka*. Kromě nouzového majáku zbývala troška energie jen v nemnoha součástech: několika málo kolabujících systémech, které se pořád ještě lop-
tily na palubě mrtvé lodi.

„Co když tam vážně...“ Idrisovi před očima na okamžik vytanula vidina fungujících hibernačních modulů.

„Někoho najdeme? Někoho živýho... To by z nás byli hrdinové celýho podělanýho vesmíru, ne?“ Rollo zavrtěl hlavou. „Klidně se vsadím o tisíc halmů, že tam nikdo nebude. Nebo o pět táců largesů. Co ty na to?“

„Do toho nejdu,“ řekl Idris potichu a Rollo přikývl.

„A dobře děláš.“

Povykující kontrolní panel naznačoval, že se k *Uličníko-
vi* přitočili dost blízko na to, aby se spustily alarmy varující

před kolizí. Olli však měla ohromnou spletitou konstrukci jejich drapáku plně pod kontrolou. Pařát se rozbaloval ze spodní strany *Supa* jako mechanická tarantule a natahoval se po trupu nákladní lodi. Olli byla špičková operátorka dálkově řízené techniky se vzácným nadáním – ovládat nehumanoidní mechanismy, jako by tvořily její vlastní tělo. Právě teď byla „uvnitř“ dokovacího drapáku, rozevírala a svírala sedm jeho článkovaných prstů, až se jimi fyzicky i magneticky zaklesla do *Uličníka*.

„Pěkná práce, Olli, holka zlatá,“ řekl jí Rollo. „Hladká jak prdelka kojence. Teď nachystej řezáky.“

„Nezkusíte jim napřed zavolat?“ Od průlezu do řídicí sekce se ozval nový hlas. Idris vzhlédl a kývl na Kris, která právě vstoupila. Na palubě lodi nosila variantu téhož tištěného oblečení, ačkoli krk si omotala jednou z těch svých věčných šál. Byla maličko vyšší než on, měla tmavou pleť a pečlivě udržovanou kštici jemných kudrnatých vlasů. Sama taky utíkala před problémy, ale dostávat se z nich byla její speciální schopnost.

„Není komu zavolat,“ trval na svém Rollo, vzápětí se však mrzutě zachoval podle předpisů. Kdyby prořízli trup a někdo z něj vypadl a zemřel v kosmu, alespoň by se mohli ohánět náležitými postupy. Tohle byly přesně ty problémy, na jaké se Kris specializovala.

Mohli prostě odtáhnout celou loď jako neotevřený dárek pro Nadaci koloniálního dědictví. Nic víc smlouva nepožadovala. Jenže Rollo měl vždycky políčeno na přivýdělek. Co kdyby *Uličník* skrýval nějaký nečekaný poklad? Co kdyby tam vážně byli živí uprchlíci? Proč nechávat zásluhy těm čícmundům z Nadace, když je posádka *Supa* dokáže zpeněžit?

Nebo mohli projít vstupním průlezem jako civilizovaní lidé. Jenže před čtyřmi lety zlikvidovala partu jejich

kolegů regulární past, kterou v jedné takové lodi nastrážilo její dávno mrtvé osazenstvo. S lidskou myslí uvězněnou ve ztroskotané lodi se dějí podivné věci, zvláště pokud předtím byla delší dobu vystavena účinkům neprostoru. Posádka *Božského supu* nehodlala nic ponechat náhodě, a místo aby Olli probourala stěnu, raději zlehka prořízla existující švy po opravách a rozloupkla bok transportéru. Do vzduchoprázdna se nevyvalila zatuchlá atmosféra, uvnitř bylo pouze další vakuum. *Mohlo to být horší, připustil Idris.*

„Tak jo, jdeme na věc,“ oznámil Rollo. „Olli, pošli tam své sondy, to samý pak Medvig se sevejma drobkama. A ty, chytrolínko,“ obrátil se na Kris, „můžeš oprášit kamerového drona. Z mediotypů taky něco vytřískáme. Tak pohyb, lidi! A než se někdo zeptá, tím ‚lidi‘ myslím i příslušníky jinejch živočišnejch druhů.“

V kajutách pro posádku na palubě *Uličníka* se vznášely spousty drobných předmětů. Za nejranějších dob vesmírných letů by se nikdo neodvážil napěchovat do kosmických lodí tolik neupevněného haraburdí, ale než přiletěl Architekt na Amradži, lidstvo už několik generací pokládalo umělou gravitaci za samozřejmost. Byla to vedlejší výhoda týchž motorů, které posouvaly lodě vesmírem. Gravitický pohon *Uličníka* byl ovšem dočista mrtvý. Vizuální přenos z Olliných dronů ukazoval, jak se její sondy opatrně proplétají mračnem rozličných věcí: záznamovými klipsy, kapesními datlety, rukavicemi. Tamhle se vznášel blyštivý stříbrný medailon, tam zase zmrzlá plyšová hračka. Po samotné posádce nebylo nikde ani památky a Idrise napadlo, jestli si nevzala člun a nepokusila se doletět... kam vlastně? Kdybyste se neplánovaně vynořili z neprostoru uprostřed nicoty, s vyhořelým pohonem a nejbližší hvězdnou soustavou několik světelných let daleko, kam byste asi tak šli?

„Šacovala bych to na pomalej únik atmosféry prasklinou v trupu,“ ozval se zase Ollin šumící hlas. „Jinak už by

z tý kraksny bylo všechno venku. Pokračuju k nákladovému prostoru.“

„Před každými dveřmi zkontroluj, jestli je za nimi tlak,“ vložila se do hovoru Kris, jejíž kamery pluly za Ollinými drony.

„Naše ruce už jsou v mršině,“ oznámili Medvig s oním podtónem plechového veselí, který vždy podbarvoval jejich umělý hlas, nehledě na to, o čem byla právě řeč. Podobně jako u mnoha Kolektivců se u nich při delším odloučení od kolektivní mysli Sněmu projevila rázovitější osobnost.

Idris slezl dolů do hangáru. Pokud neměl nic na práci, jako právě teď, chtěl být aspoň tam, kde se něco doopravdy děje. Olli visela pod stropem ve svém modulu, oči měla zavřené, zatímco její tři sondy uvnitř vraku čistily cestu pro Medvig. Byla to bledá, těstovitá žena, která vlivem nedostatku tělesného pohybu ztloustla i na kosmické stravě. Na její siluetě, napůl zakryté modulem, byly nejnápadnější její zakrnělé, téměř nepoužitelné končetiny. Paže jí končily v loktech trsem zpola vyvinutých prstů, jedna noha pokračovala jen k hladkému pahýlu kolena, druhá chyběla úplně. Olian Timo – Olli – se takhle už narodila, navíc bez jakékoli propriocepce: cizinka ve vlastním zkráceném těle. Narodila se však v kolonii, kde každou lidskou bytost pokládali za vzácný zdroj, a brzy přišli na to, v čem vyniká. Olli se od věku tří let cvičila v používání všemožných dálkově ovládaných přístrojů. Její mysl dokázala přivyknout jakémukoli mechanickému tělu, nehledě na uspořádání jeho smyslů a končetin. Ovládat tři sondy současně pro ni byla rutina.

Posádka vysunula spojovací tunel, přemostující poslední tři metry mezi oběma loděmi. Z pohledu *Supa* vedl „dolů“, ačkoli v mrtvých prostorách *Uličníka* ztrácel jeho směr veškerý význam. U tunelu už dřepěli Medvig. Jejich bezruké pouzdro z matného bronzu a mědi mělo tři nohy a válcovitý trup, jemuž vévodily čtyři hranaté otvory. Na

protáhlé hlavě nebylo nic, co by se dalo nazvat obličejem, tedy až na dvě nestejná žlutá světélka – lidé potřebují něco, na co by se mohli soustředit. Odpojovací „ruce“ mohly Medvig posloužit jako jejich vlastní sondy a před chvílí už tyto drobné pavoukovité přístroje putovaly trubící do nákladní lodi, aby Olli pomohly s choulostivější prací.

Idrisovi zamávala Kris, usazená na podlaze s Kitteringem po boku. Mimoszemšťan byl sotva metr vysoký, ale dvakrát tak široký, a když se štrachal chodbami navrženými pro lidi, vypadal při tom jako krab. Významní Hannilambrové si ve své domovině bohatě zdobili obrněné hřbety a štítovité povrchy ochranných paží a dávali tak na odiv své bohatství a postavení. Ty Kitteringovy byly vybaveny lacinými obrazovkami, jejichž prostřednictvím komunikoval nebo je pronajímal jako reklamní plochy.

„Hibernační moduly...“ řekla Olli. Idris zvedl pohled k hlavní obrazovce hangáru, přeblikávající z kanálu jednoho dronu na další. Byl tam hlavní nákladový prostor *Uličníka*, zaplněný hibernačními lůžky. Jejich nepravidelné rozmístění i nejednotné vzezření svědčilo o rychlosti, s jakou byla nainstalována. Žádný z dronů nedetekoval sebeslabší známku energie.

„Mohlo to být horší,“ podotkla Kris a on se zmohl jenom na kývnutí.

„Samozřejmě to ještě bude horší, to si pište,“ zahlaholil z kovového trupu Medvig jejich veselý hlas.

„Další nákladovej prostor. Už ho otvírám,“ hlásila Olli. A vzápětí: „Je to horší.“

Idris otupěle zíral na obrazovku. Zjišťoval, že v době evakuace ještě nebyla přestavba *Uličníka* z nákladního plavidla na loď pro cestující zcela dokončena. To ovšem šlechetné posádce nezabránilo vzít na palubu tolik lidí, kolik jen mohla.

V dalším sále nebyly žádné hibernační kapsle, jen těla. Pasažéři vysušení jako větvičky, často s puklými očima a zraněními, která si sami způsobili. Několik seschlých

rukou svíralo improvizované zbraně. Idris sledoval, jak kolem pluje palná zbraň, akcelerátor starého typu, který by jistě dokázal prostřelit peletou lodní trup. Třeba je připravilo o atmosféru právě tohle.

Drony *Božského supu* se protlačily otevřeným průlezem, přičemž několik ztuhlých vznášejících se těl odstrčily stranou. Zdálo se, že do tohoto prostoru bylo napěchováno snad dvě stě lidí – a nezemřeli pokojnou smrtí. Idris téměř slyšel, jak k němu přes propast času doléhá ozvěna strašlivé všeobjímající paniky, která se šířila nákladovým prostorem jako požár; šílenství, jemuž propadali jeden po druhém – a každý zvlášť.

Nebylo to jen vědomím, že zemřou. Pokud lidé ztratí veškerou naději, dokážou často sršet překvapivým optimismem. Šlo o to, že putovali neprostorem v bdělém stavu. On sám to důvěrně znal, ale on byl mediátor. Nejenže ho k tomu vycvičili, provedli v něm rozsáhlé úpravy. Byl jedním z mála šťastlivců, kteří ten proces přežili.

Cestování neprostorem při bdělosti neznamenal automaticky rozsudek smrti; stejně tak nebylo zaručeno, že vás uvrhne do stavu trvalého šílenství. Ani jeden, ani druhý výsledek se však nedaly vyloučit. Neprostor byl *jiný*. Věci z reálného prostoru – včetně lidí – tam měly dost nejistou existenci. Bylo to hrozné, pusté místo, dokud jste neucítili něco... *jiného*. Potom jste rázem dávali samotě přednost. Obyčejní navigátoři se odebírali do hibernačních lůžek, jakmile nastavili kurz po rychlotrase, a jejich lodě je budily, až když byly připraveny vystoupit z neprostoru v místě určení. Ale pokud jste se pustili mimo vyšlapanou stezku, bylo třeba, aby někdo svítil v kokpitu a zíral do propasti, která zírala zpátky do něj. A právě tohle dělali mediátoři. Byla to neocenitelná služba, kterou lidé jako Idris prokazovali poválečnému světu, dokud to jejich psychika vydržela.

To nejhorší následovalo až potom, co Olli objevila osamělou známku energie, jediný systém na celé lodi, který

pořád ještě běžel. Vystopovala ji do rohu nákladového prostoru, našla tam starobylý projektor mediotypů, přidělaný nakřivo ke stěně. Ve smyčce se na něm přehrávalo jakési zábavné video s pestrobarevnými postavčkami, něco mezi lidmi a vyhynulými pozemskými zvířaty. Pořád ještě skotačily, prožívaly dobrodružství, hlásky umlčené vzduchoprázdňem poučovaly mrtvé diváky o přátelství, o tom, jak se chovat ve vesmíru, neláteřit a látat. Někdo chtěl, aby děti, opouštějící své domovy, vydávající se do vesmíru, měly něco na rozptýlení. Samozřejmě že tu byly děti. Jak jinak.

Když uplynula dostatečně dlouhá doba, zvukotechnika k nim donesla Rollův drsný hlas. „Tak jo, synkové a dcerky. Olli, Medvig, seberte všechno, co není přibitý a z čeho nám něco kápne. Pak tuhle hrobku odtáhneme zpátky na Rošu. Čím dřív začneme, tím dřív skončíme. A Barney?“

„Co zas?“ zabručel technik bůhvíodkud z lodi.

„Zkus udělat analýzu vytipovanejš součástek. Víím, že je to stará kraksna, ale i tak by se nám něco z toho mohlo hodit.“

KAPITOLA 3

IDRIS

V dobách „Předtím“ na Rošu nikdo na ozdravné pobyty nelétal. Byla to jedovatá planeta, s atmosférou přesyce- nou sloučeninami síry, chloru a arzenu, půdou ztěžklou selenem a cinabaritem. Venkovní teplota byla tak vysoká, že by se v ní dala vařit vejčička, a to i poblíž pólů, kde se nacházely všechny habitaty. Původní kolonii na Rošu založila malá těžební společnost. Po zničení Země tu skončila spousta uprchlíků. Čtvrt století přežívali na palubách kolabujících lodí, zatímco na povrchu planety i na oběžné dráze vznikaly provizorní ubikace. Některé lodě se rozpadly, některé ubikace jakbysmet, a přesto přibývali další a další lidé.

Rošu patřilo k nemnoha koloniím, které nemusely uprchlíky pobízet, ať odletí jinam, ale doby, kdy bývalo malou těžební kolonií, už byly nenávratně pryč. Při poly- spoře tu uvázla spousta lidí a tytéž rychlotrasy, po nichž

sem proudili uprchlíci, dělaly z Rošu šikovnou zastávku pro kupce a dopravce.

Božský sup se vyřítil z neprostoru tak blízko planety, že to vyvolalo hlasité protesty místních systémů pro řízení kosmického provozu. Idris začal nahazovat palubní systémy a probouzet ostatní. Upřímně řečeno, Rošu nebylo jeho nejoblíbenější místo v galaxii.

Skoro všechny lidské kolonie měly kybernet s umělou inteligencí, která standardizovala právní a obchodní podmínky v lidském prostoru. Na Idrisovu žádost potvrdila zdejší verze kybernetu povolení k přistání v Rošu Primator, jediném pozemním vesmírném přístavu na celé planetě, a tak začal *Supa* navádět k Rošu.

Do kokpitu si to nakráčel Rollo, na sobě měl jenom dlouhé bílé spodky a baštil tyčinku čehosi s fialovou příchuť. Ledaby se poškrábal na břicho. „Zase jsi posral přílet. Fušeřina, hochu, fušeřina.“

Mezitím je kontaktovala Nadace, že chce převzít *Uličníka* ze spárů *Božského supy*. Peníze změnilly majitele v přízračném éteru, kde se prolínají počítačové systémy. Měli po práci a Idris byl jedině rád, že se toho vraku i jeho hrůzného obsahu zbavili. S ještě větším potěšením přepočítal largesy, které přibyly na účet *Supy*.

Některé starší kolonie stále používaly svou vlastní měnu, jakoukoli rozsáhlejší lidskou ekonomiku však zpusťovala polyspora. Celá uprchlická kultura žila desítky let z ruky do úst na základě směnného obchodu. Largesy se objevily ve chvíli, kdy lidé začali nabízet své služby a schopnosti za to málo zboží základních potřeb, které bylo k máni. Koloniální kybernety z nich vytvořily oficiální úvěrový systém, alespoň formálně podporovaný Radou lidských zájmů. Stále měl své mouchy, záměrné skuliny, ostatně byl to sflikovaný systém sflikované civilizace.

„Nuže, má veselá rodinko,“ oslovil Rollo posádku, která se mátožně soukala z hibernačních modulů, „moc rád bych vám všem pověděl, že jsme právě nechutně zbohatli,

ale když odečteme dokovací poplatky, náklady na opravy a obvyklý úplatky, jsme na tom jen o trochu líp než předtím. Kit, Kris, Barney, Medvig: jednodenní volno. Idris a strejda Rollo půjdou sehnat další kšeftík. Mesdam Olian, nejdražší ze všech mých nevlastních dcerušek, si vytáhla krátkou slámku. První den bude hlídat loď a během tý doby bezpochyby poladí rozmanitý drobnosti související s údržbou. Takový, který nevyžadují technickou expertizu menhera Barniera.“

„Odpal, ujo Rollo,“ zavrčela Olli. Neskákala zrovna nadšením, že musí první den na planetě prosedět na *Supovi*.

„Ohó, za minutku,“ rozzářil se Rollo. Strýčkovskou shovívavost vyšrouboval na sto deset procent. „Vy ostatní hříšníci mějte na paměti, že na Rošu nebudeme dýl jak dva dny. Ten, kdo udělá první den největší průser, vyfasuje druhý den hlídku na lodi.“

Rollo se osobně ujal dohledu nad přistáním v docích Rošu Primator – neboli „Pavilonu primátů“, jak se městu bůhvíproč říkalo. Dokovací prstenec byl zasazen přímo do vnější bubliny nad městem, jako by na ní seděl jakýsi klobouk. Pod touto plošinou obepínající vrcholek kupole se nacházel gravitický pohon, jehož působení udržovalo nad přistávacími plochami atmosféru, pomáhalo lodím na posledních několika stech metrech klesání a v neposlední řadě utužovalo konstrukci celého toho prazvláštního města. Idris si mohl jen domýšlet, jak je to všechno náročné na údržbu a co by se mohlo stát, kdyby ji někdo odbyl.

S mrzutou výjimkou Olli se posádka shromáždila u hlavního průlezu, vystrojená na krátkou dovolenou. V případě Idrise a Barneyho to neobnášelo sebemenší změnu jejich tištěného lodního oblečení. Idris na sebe nerad upozorňoval a Musoku Barnier už se asi smířil s tím, že nevyhraje žádnou soutěž krásy. Dávno předtím, než se přidal k posádce *Božského supy*, ho stihla jakási technická nehoda. Ošetřovna, na které se tenkrát ocitl, zřejmě disponovala spolehlivým, ale nikterak luxusním

vybavením. Jednu polovinu obličeje měl bronzově hnědou a zbrázděnou hlubokými rýhami, druhou šedavě růžovou a dětsky hladkou, s okem jako mléčně bílou mramorovou kuličkou. Kris tvrdila, že skutečným důvodem Barneyho nerudnosti je fakt, že implantovaná polovina vypadá líp než originál.

Kris si vzala nóbl hadříky: dlouhou tuniku s širokými rukávy, umně nařasené pončo. Tolik nadbytečné látky na jejím štíhlém těle mělo alespoň působit dojmem bohatství a blahobytu. Rudá šála kolem krku k sobě strhávala pozornost jako krvavý stříkanec na místě činu. Kdyby ji někdo viděl vystupovat z lodi, považoval by ji za pouhou pasažérku, která se poflakuje po galaxii, než se ujme funkce v korporaci svých rodičů.

Medvig se nevyšňořili. Sestávali z třínohého bezrukého pouzdra a hlavu měli čistě proto, aby se jim snáz jednalo s lidmi. Zato druhý nelidský člen posádky se na návštěvu planety vystrojil podle svého.

Hannilambrové ve skutečnosti nebyli jako krabi, poněvadž krabi pocházeli ze Země. To přirovnání se však každému člověku, který někdy viděl sádky koryšů, nevyhnutelně dralo na mysl. Evoluce vybavila Hannie opancéřovanými hřbety, chránícími před predátory široké tělo na třech párech nohou, jež svým majitelům umožňovaly cupitat v podstatě na libovolnou stranu. Středobodem Kitteringova těla byl vidlicovitý výčnělek trčící zpod motýlí křivky jeho krunýře. Z tohoto výběžku bez mrknutí zírala pětice kulatých jantarově zbarvených očí, přičemž po jedné i druhé straně se vzdouvaly měchy jeho dvou dýchacích membrán. Povislý pytel mimozemšťanova břicha do značné míry zakrývaly jeho štítové paže, vyvinuté k obraně a dodatečně uzpůsobené k vizuální komunikaci. Nad pažemi sebou neustále škubala soustava kusadel. Kitova oční stélka nesahala Idrisovi o mnoho výš než k pasu, drobný účetní se však hloučkem svých lidských partáků protlačoval s naprostou sebejistotou. Obrazovky připev-

něné k jeho hřbetu a štítům právě ukazovaly křiklavou reklamou na jakési brutální zápasy. Kittering nikdy nepohrdl příležitostí vydělat si pár largesů navíc.

Sám Rollo si přes palubní oblečení navlékl vyztuženou bundu, starou hornickou výstroj – malý ústupek místnímu prostředí. Nikdo z nich s sebou nebral žádné viditelné zbraně, jelikož na Rošu platily přísné předpisy ohledně čehokoli, co by mohlo do zdejší kupole prorazit díru.

Když se průlez otevřel a odhalil rtuťově zbarvenou oblohu posetou toxickými mračny, Kris poklepala Idrisovi na rameno.

„Oči dokořán.“

„Jako by nám ufikli víčka,“ souhlasil a pak už si šli každý po svém.

„Ozval se nám skarabeus,“ vysvětloval Rollo Idrisovi. „Prácička v hluboký prázdnostě. Chce se mrknout, jestli na to máme.“ Skarabeové byli zprostředkovatelé, kteří propojovali nabídku schopností s poptávkou zakázek. Sami prohlašovali, že to pojmenování vychází ze slova „Scrabble“, podle jejich legendárních kombinačních dovedností. Všichni ostatní tvrdili, že je to od slova „skrblit“, podle jejich legendárního krkounství.

Idris zasmušile přikývl. Mediátoři byli skutečná vzácnost, takže už si zvykl, že se občas musí nechat okukovat jako nějaká lidská kuriozita.

Prodírali se úzkou chodbou přeplněnou astráky, horníky a personálem kolonie. Pochybné podniky se tu pokoušely podojit netrpělivce dřív, než dojdou k hlavním doupatům neřesti v nižších patrech. Idrise svrbělo vzadu mezi lopatkami. Paranoia mu našeptávala, že je někdo sleduje – ale na druhou stranu, paranoia byla jedním z neduhů, které jste si odnesli, když jste v neprostoru nezamhouřili oko. Popuzeně ten pocit setřásl.

Zástupy lidí zaslepily Idrise i Rolla vůči blížícím se potížím a jeden i druhý doslova vrazili do dvou mohutných mužů, kteří jim zastoupili cestu. Idris už se začal omlouvat,